Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 октомври 2026 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Борба с организираната престъпност — Защита на финансовите интереси на Европейския съюз — Член 325, параграф 1 ДФЕС — Конвенция за ЗФИ — Член 2, параграф 1 — Рамково решение 2008/841/ПВР — Член 2, букви а) и б) — Тежка измама с данък върху добавената стойност — Сговаряне за извършване на престъпление — Член 3 — Задължение на държавите членки за борба с измамата, която засяга финансовите интереси на Съюза, чрез възпиращи и ефективни мерки — Задължение да се предвидят наказателноправни санкции — Максимален размер на наказанието — Принцип на пропорционалност — Давностен срок — Системен риск от безнаказаност“

По дело C-321/25 [Гиджинов] [i]

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Софийски градски съд (България) с акт от 2 май 2025 г., постъпил в Съда на 8 май 2025 г., в рамките на наказателно производство срещу

А,

Б,

В,

Г,

Д,

при участието на:

Софийска градска прокуратура,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: C. Lycourgos (докладчик), председател на състава, N. Fenger, S. Rodin, N. Piçarra и O. Spineanu-Matei, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

* Език на производството: български.

[i] Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

секретар: V. Di Bucci,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за B, от адв. Пл. Й. Гълъбов, адвокат,

– за австрийското правителство, от J. Schmoll и P. Thalmann, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от C. Valero, F. Blanc, Ив. Залогин и M. Wasmeier, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 23 април 2026 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 325 ДФЕС, член 2, параграф 1 от Конвенцията, съставена на основание член K.3 от Договора за Европейския съюз, за защита на финансовите интереси на Европейските общности, подписана в Брюксел на 26 юли 1995 г. и приложена към акта на Съвета от 26 юли 1995 г. (ОВ C 316, 1995 г., стр. 48; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 12, стр. 50, наричана по-нататък „Конвенцията за ЗФИ“), и член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета от 24 октомври 2008 година относно борбата с организираната престъпност (ОВ L 300, 2008 г., стр. 42).

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство срещу A, Б, В, Г и Д за ръководене или участие в организирана престъпна група, поставила си за цел извършване на данъчни престъпления, и за извършване от някои от тях на измами с данък върху добавената стойност (ДДС).

Правна уредба

Правото на Съюза

Конвенцията за ЗФИ

3 Член 1, параграф 3 от Конвенцията за ЗФИ, озаглавен „Общи разпоредби“, гласи следното:

„При спазване на член 2, параграф 2 всяка държава членка също така предприема необходимите мерки, за да гарантира, че умишлената подготовка или снабдяването с фалшиви, грешни или непълни изявления или документи, които водят до резултата, описан в параграф 1, съставляват престъпно деяние, ако то вече не е наказуемо като главно престъпление или като съучастие,

подбудителство или опит за извършване на измама[, засягаща финансовите интереси на Европейските общности], определена в параграф 1“.

4 Член 2 от тази конвенция е озаглавен „Наказания“ и предвижда:

„1. Всяка държава членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че деянието, посочено в член 1, както и съучастието, подбудителството или опитът да бъде извършено деянието, посочено в член 1, параграф 1, ще бъдат наказуеми с ефективни, съразмерни и възпиращи наказания, включително, поне в случаи на тежка измама, наказания с лишаване от свобода, които могат да доведат до екстрадиция, като се разбира, че за сериозна измама се счита измамата, включваща минимална сума, определена от всяка държава членка. Тази минимална сума не може да бъде по-висока от 50 000 [евро].

2. Въпреки това обаче в случаи на лека измама, включваща общо сума от по-малко от 4 000 [евро] и невключваща особено сериозни обстоятелства съгласно нейните закони, държавата членка може да определи наказания от различен вид от тези, предвидени в параграф 1.

[…]“.

Решение 2008/40/ПВР

5 Съгласно член 2, параграф 1 от Решение 2008/40/ПВР на Съвета от 6 декември 2007 година за присъединяване на България и Румъния към Конвенцията, приета на основание член K.3 от Договора за Европейския съюз, за защитата на финансовите интереси на Европейските общности, протокол от 27 септември 1996 г., протокол от 29 ноември 1996 г. и втори протокол от 19 юни 1997 г. (ОВ L 9, 2008 г., стр. 23):

„[Конвенцията за ЗФИ], [Актът на Съвета от 27 септември 1996 година за съставянето на протокол към Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ C 313, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 12, стр. 60)] и [Актът на Съвета от 29 ноември 1996 година за съставяне на основание член K.3 от Договора за Европейския съюз на Протокол за тълкуването чрез преюдициални заключения от Съда на Европейските общности на Конвенцията за защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ C 151, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 11, стр. 180] влизат в сила по отношение на [Република] България и Румъния на първия ден от първия месец след датата на приемане на настоящото решение, освен ако те вече не са влезли в сила за България и Румъния преди тази дата“.

Директивата за ЗФИ

6 Директива (ЕС) 2017/1371 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2017 година относно борбата с измамите, засягащи финансовите интереси на Съюза, по наказателноправен ред (ОВ L 198, 2017 г., стр. 29, наричана по-нататък „Директивата за ЗФИ“) предвижда следното в член 16, озаглавен „Замяна на [Конвенцията за ЗФИ]“:

„Конвенцията за [ЗФИ], включително протоколите към нея от 27 септември 1996 г., 29 ноември 1996 г. и 19 юни 1997 г., се заменя от настоящата директива за държавите членки, обвързани от нея, считано от 6 юли 2019 г.

За държавите членки, обвързани от настоящата директива, позоваванията на Конвенцията се считат за позовавания на настоящата директива“.

Рамково решение 2008/841

7 Съображения 1—3 от Рамково решение 2008/841 гласят:

„(1) Целта на програмата от Хага е да се подобри общата способност на [Европейския с]ъюз и на държавите членки за целите на, наред с други неща, борбата с транснационалната организирана престъпност. Тази цел трябва да бъде преследвана по-специално чрез сближаване на [законодателствата]. Необходимо е по-тясно сътрудничество между държавите — членки на Европейския съюз, за да се противодейства на опасностите и на разпространението на престъпни организации и за да се отговори реално на очакванията на гражданите и на изискванията на държавите членки. В това отношение в точка 14 от заключенията на Европейския съвет в Брюксел, проведен на 4 и 5 ноември 2004 г., се посочва, че гражданите на Европа очакват Европейският съюз, едновременно с гарантирането на основните свободи и права, да предприема по-ефективен, комбиниран подход към трансгранични проблеми като организираната престъпност.

(2) В своето съобщение от 29 март 2004 г. относно предприемането на мерки за борба с тероризма и други форми на тежка престъпност Комисията посочи, че е необходимо наличните средства за борба с организираната престъпност в ЕС да бъдат засилени и се ангажира да изготви рамково решение, което да замести Съвместно действие 98/733/ПВР [на Съвета] от 21 декември 1998 г. относно инкриминирането на участието в престъпна организация в държавите — членки на Европейския съюз [ОВ L 351, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 83].

(3) В точка 3.3.2 от програмата от Хага се посочва, че сближаването на материалното наказателно право обслужва целта за улесняване на взаимното признаване на съдебни решения и актове и на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и касае области на особено тежка престъпност с трансгранични измерения, както и че трябва да се даде приоритет на областите на престъпна дейност, които са конкретно посочени в Договорите. Следователно в държавите членки следва да се установи по-близко определение за престъпления, свързани с участие в престъпни организации. В този смисъл настоящото рамково решение следва да обхване престъпления, чието извършване е характерно за престъпните организации. Нещо повече, то следва да предвиди налагането на наказания, съответстващи на тежестта на тези престъпления, на физически и юридически лица, които са извършили тези престъпления или са отговорни за извършването им“.

8 Член 1 от това рамково решение („Определения“) уточнява:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

1. „престъпна организация“ означава структурирано сдружение, което е установено във времето, на повече от две лица, действащи съгласувано с цел извършването на престъпления, които се наказват с лишаване от свобода или с мярка за задържане с максимална продължителност най-малко четири години или по-тежко наказание, за да придобие пряко или косвено финансова или друга материална облага;

2. „структурирано сдружение“ означава сдружение, което не е създадено случайно за непосредственото извършване на престъпление и което не изисква формално разпределение на ролите на своите членове, продължителност на членството или развита структура“.

9 Член 2 от посоченото рамково решение, озаглавен „Престъпления, свързани с участието в престъпна организация“, гласи:

„Всяка държава членка предприема необходимите мерки, за да гарантира, че един или и двата вида поведение, свързани с престъпни организации, се смятат за престъпления:

а) поведението на всяко лице, което преднамерено и като съзнава целта и общата дейност на престъпната организация или намерението да се извършат въпросните престъпления, участва активно в престъпната дейност на организацията, включително чрез предоставянето на информация или материални средства, набирането на нови членове и всякакви форми на финансиране на дейността ѝ, като знае, че това участие ще допринесе за осъществяването на престъпните дейности на организацията;

б) поведението на всяко лице, изразяващо се в сговарянето с едно или повече лица за извършване на дейност, която, ако бъде осъществена, би била равнозначна на извършване на престъпления, посочени в член 1, дори ако това лице не участва пряко в осъществяването на дейността“.

10 Член 3 от същото рамково решение е озаглавен „Наказания“ и има следния текст:

„1. Всяка от държавите членки предприема необходимите мерки, за да гарантира, че:

а) престъплението, посочено в член 2, буква а), се наказва с лишаване от свобода, чиято максимална продължителност е най-малко между две и пет години; или

б) престъплението, посочено в член 2, буква б), се наказва с лишаване от свобода със същата максимална продължителност като престъплението, извършването на което се цели със сговарянето, или с лишаване от свобода, чиято максимална продължителност е най-малко между две и пет години.

2. Всяка от държавите членки предприема необходимите мерки, за да гарантира, че извършването на престъпленията по член 2, както е определено от тази държава членка, в рамките на престъпна организация може да се смята като утежняващо отговорността обстоятелство“.

Българското право

Наказателен кодекс

11 Член 23, алинея 1 от Наказателния кодекс (ДВ, бр. 26 от 2 април 1968 г.), в редакцията му, приложима към спора по главното производство (наричан по-нататък „Наказателният кодекс), гласи:

„Ако с едно деяние са извършени няколко престъпления или ако едно лице е извършило няколко отделни престъпления, преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях, съдът, след като определи наказание за всяко престъпление отделно, налага най-тежкото от тях“.

12 Член 80 от този кодекс предвижда:

„(1) Наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на:

[…]

2. петнадесет години за деяния, наказуеми с лишаване от свобода повече от десет години;

3. десет години за деяния, наказуеми с лишаване от свобода повече от три години;

[…]

(3) Давността за преследване започва от довършването на престъплението, при опит и приготовление — от деня, когато е извършено последното действие, а за престъпленията, които траят непрекъснато, както и за продължаваните престъпления — от прекратяването им“.

13 Съгласно член 81 от посочения кодекс:

„(1) Давността спира, когато започването или продължаването на наказателното преследване зависи от разрешаването на някой предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт.

(2) Давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

(3) Независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член“.

14 Член 93 от същия кодекс предвижда:

„Указаните по-долу думи и изрази са употребени в този кодекс в следния смисъл:

[…]

20. „Организирана престъпна група“ е структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години. Сдружението е структурирано и без наличие на формално разпределение на функциите между участниците, продължителност на участието или развита структура“.

15 Член 255 от Наказателния кодекс гласи:

„(1) Който избегне установяване или плащане на данъчни задължения в големи размери, като:

[…]

7. приспадне неследващ се данъчен кредит,

се наказва с лишаване от свобода от една до шест години и с глоба до две хиляди лева.

[…]

(3) Когато данъчните задължения са в особено големи размери, наказанието е лишаване от свобода от три до осем години и конфискация на част или на цялото имущество на виновния“.

16 Член 321 от този кодекс предвижда:

„(1) Който образува или ръководи организирана престъпна група, се наказва с лишаване от свобода от три до десет години.

(2) Който участвува в такава група, се наказва с лишаване от свобода от една до шест години.

(3) Когато групата е […] създадена с користна цел […], наказанието е:

1. по ал. 1 — лишаване от свобода от пет до петнадесет години;

2. по ал. 2 — лишаване от свобода от три до десет години“.

Наказателно-процесуален кодекс

17 Член 24, алинея 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (ДВ, бр. 86 от 28 октомври 2005 г.), в редакцията му, приложима към спора по главното производство, предвижда:

„Не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато:

[…]

3. наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност;

[…]“.

Главното производство и преюдициалните въпроси

18 С обвинителен акт, съставен през 2015 г., А, Б, В, Г и Д са изпратени на съд пред компетентния наказателен съд, за да отговарят за извършването на няколко престъпления.

19 По-конкретно, най-напред, А и Б са обвинени, че са ръководили организирана престъпна група, създадена с користна цел, по смисъла на член 321, алинея 3 от Наказателния кодекс. Това деяние, за което се твърди, че е започнало през март 2011 г. и е приключило на 14 ноември 2012 г., се наказва с лишаване от свобода от пет до петнадесет години.

20 След това В, Г и Д са обвинени на основание същата разпоредба, че са участвали в същата престъпна група. За това престъпление, което също е започнало през март 2011 г. и е приключило на 14 ноември 2012 г., е предвидено наказание от три до десет години лишаване от свобода.

21 Накрая, А, Б, В и Д са обвинени, че между юни 2011 г. и октомври 2012 г. са извършили различни измами с ДДС, в размер съответно на 1 239 070 български лева (BGN) (приблизително 633 525 евро), 2 211 200 BGN (приблизително 1 130 568 евро), 2 000 000 BGN (приблизително 1 022 583 евро) и 2 433 590 BGN (приблизително 1 244 274 евро). Всяко от тези деяния по член 255, алинея 3 от Наказателния кодекс е наказуемо с лишаване от свобода от три до осем години и конфискация на цялото или на част от имуществото. При това положение максималното наказание лишаване от свобода, което би могло да бъде наложено за всички тези престъпления, не може да надвишава осем години.

22 На 26 ноември 2015 г., след внасянето в съда на обвинителния акт, споменат в точка 18 от настоящото решение, делото е разпределено на съдебен състав от съдия и двама съдебни заседатели, който в периода 2015—2021 г. е провел 48 съдебни заседания. След като този съдия е назначен за европейски делегиран прокурор, се налага съдебното производство да започне отначало, след преразпределянето на делото на втори съдия и други двама съдебни заседатели. В периода 2022—2025 г. този съдебен състав провежда 18 съдебни заседания, без да се извършват реални действия по събирането на доказателства. След пенсионирането на посочения втори съдия на 14 март 2025 г., делото е преразпределено на трети съдия и нови двама съдебни заседатели, които съставят запитващата юрисдикция.

23 На първо място, тази юрисдикция отбелязва, че по силата на членове 80 и 81 от Наказателния кодекс изтичането на погасителната давност, приложима за престъпленията измама с ДДС и участие в организирана престъпна група, с които е сезирана, е непосредствено предстоящо събитие. В това отношение тя уточнява, че абсолютната давност, приложима за тези престъпления, е петнадесет години. Следователно тази давност ще настъпи през 2026 г. и 2027 г., що се отнася до измамите с ДДС, според датата, на която е била подадена твърдяната невярна декларация по ДДС, и на 14 ноември 2027 г., що се отнася до престъплението участие в организирана престъпна група, т.е. петнадесет години след разпадането на тази група. Според запитващата юрисдикция обаче обективно не е възможно в случая да бъде проведено наказателно производство пред три съдебни инстанции преди изтичането на тези срокове.

24 От друга страна, що се отнася до наказателното преследване срещу А и Б за това, че са ръководили организираната престъпна група, посочената юрисдикция отбелязва, че тъй като това престъпление се наказва с максимално наказание от петнадесет години лишаване

от свобода, приложимата абсолютна погасителна давност е двадесет и две години и шест месеца и следователно ще изтече едва на 14 май 2035 г. Според нея такъв срок е достатъчен за провеждане на наказателното производство, включително пред три съдебни инстанции.

25 В този контекст същата юрисдикция счита, че определянето на давността единствено въз основа на максимално предвиденото наказание, независимо от правната и фактическата сложност на делото и от евентуалното настъпване на непредвидени обстоятелства, би могло да бъде несъвместимо с правото на Съюза. В това отношение тя припомня, че в решение от 24 юли 2023 г., Lin (C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, наричано по-нататък „решение Lin“), Съдът е постановил, че държавите членки трябва да гарантират, че предвидените в националното право правила относно давността позволяват ефективно наказване на престъпленията, свързани с измами с ДДС, и че не би следвало, поради присъщи на това национално право особености, да е налице системен риск от безнаказаност, особено при дела, чиято сложност изисква по-дълго събиране на доказателства.

26 Същевременно запитващата юрисдикция подчертава, че невъзможността в българското право за определяне на давностен срок, по-дълъг от абсолютната давност от петнадесет години, приложим за измамите с ДДС, при по-сложни дела или поради настъпване на случайно събитие, водещо до необходимост делото да започне отначало, представлява системен проблем, доколкото, колкото по-усложнена е престъпната дейност, предмет на наказателното преследване, толкова по-голяма е трудността наказателното производство да приключи преди изтичането на този срок.

27 На второ място, тази юрисдикция отбелязва, че българският законодател е предвидил максимално наказание осем години лишаване от свобода за данъчни престъпления, докато участието в организирана престъпна група и ръководенето на такава група се наказват съответно с максимално наказание десет години и петнадесет години лишаване от свобода, въпреки факта, че единствената престъпна цел на тази организирана група е извършването на данъчна измама. При тези условия тя си задава въпроса дали такава разлика между приложимите максимални наказания е в съответствие с член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841.

28 В това отношение посочената юрисдикция подчертава, че тази разпоредба предвижда алтернатива, що се отнася до наказанията, приложими за сговаряне за извършване на престъпление по смисъла на член 2, буква б) от това рамково решение. Според първата част от тази алтернатива държавите членки могат да предвидят наказание със същата максимална продължителност като това за престъпленията, извършването на които се цели със сговарянето. Според втората част от посочената алтернатива те могат да предвидят лишаване от свобода с максимална продължителност най-малко между две и пет години. Така тази втора част определя граници на наказанията, които не са свързани с максималните определени в закона наказания за престъпленията, които са цел на престъпната организация. При това положение запитващата юрисдикция има съмнения, че тази втора част може да бъде тълкувана като позволяваща на държавите членки да предвидят наказания, по-тежки от наказанията, предвидени за тези престъпления.

29 Всъщност тази юрисдикция счита, че сговарянето по член 2, буква б) от Рамково решение 2008/841, довело до образуване на престъпна организация по смисъла на член 1, точка 1 от това рамково решение, е престъпно само поради своя предмет, а именно извършването на

определени престъпления. Затова посочената юрисдикция е склонна да счита, че наказанието, предвидено за такова сговаряне, не може да бъде по-тежко от наказанието, предвидено за престъпленията — предмет на сговарянето, тъй като в противен случай няма да е спазен принципът на пропорционалност.

30 Същевременно запитващата юрисдикция признава, че изглежда, от текста на втората част от алтернативата по член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841 следва, че държавите членки могат да предвидят за престъпно сговаряне наказание, по-тежко от наказанието, приложимо за престъпленията, извършването на които се цели с това сговаряне.

31 При тези обстоятелства Софийски градски съд (България) решава да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Чл. 325 [ДФЕС] и чл. 2, пар. 1 от Конвенцията за [ЗФИ] допускат ли национален закон, предвиждащ давност за провеждане на наказателно преследване за деяния, които засягат финансовите интереси на Съюза, съобразно който давностният срок се определя единствено от максималното предвидено наказание за съответното престъпление, но не и от фактическата и правната сложност на делото и не отчита възможността за настъпване на случайно събитие, след което съдебното производство следва да започне отначало [ab initio], поради което прилагането на този национален закон може да доведе до безнаказаност?

2) Чл. 3, пар. 1, б. „б“ от Рамково решение 2008/841 допуска ли национален закон, съобразно който престъплението по чл. 2, б. „б“ се наказва с наказание лишаване от свобода, което е с по-висока максимална продължителност от наказанието, предвидено за престъплението, извършването на което се цели със сговарянето по чл. 2, б. „б“?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

32 Най-напред, от акта за преюдициално запитване е видно, първо, че по българското право давностният срок, който поначало се прилага за дадено престъпление, зависи от тежестта на предвиденото наказание и може да бъде прекъсван или спиран. Що се отнася до абсолютната давност, приложима за това престъпление, която от своя страна не може нито да се прекъсва, нито да се спира, тя е с продължителност, равна на един път и половина давността, която е приложима поначало за посоченото престъпление. Ако няма окончателно осъждане преди изтичането на тази абсолютна давност, наказателното преследване за същото престъпление трябва да се счита за окончателно погасено по давност.

33 В този контекст запитващата юрисдикция си задава въпроси за съвместимостта с член 325 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ на българската правна уредба, която определя абсолютен давностен срок от петнадесет години, приложим за престъпленията измама с ДДС и участие в организирана престъпна група, създадена с цел извършването на такива престъпления.

34 Второ, поради това, че деянията в основата на наказателното производство са извършени през 2011 г. и 2012 г., приложима за тях ratione temporis е Конвенцията за ЗФИ. Всъщност, от една страна, от член 2 от Решение 2008/40 е видно, че тази конвенция е влязла в сила в България най-късно на 1 януари 2008 г. От друга страна, посочената конвенция е спряла да действа едва считано от 6 юли 2019 г. — датата, на която е заменена от Директивата за ЗФИ, както уточнява член 16 от тази директива (вж. по аналогия решение от 16 юли 2026 г., Lin II, C-280/25, EU:C:2026:586, наричано по-нататък „решение Lin II“, т. 67 и 68).

35 Трето, от една страна, от акта за преюдициално запитване е видно, че общият размер на измамата с ДДС, в чието извършване са заподозрени подсъдимите по главното производство, е оценен на повече от четири милиона евро. При това положение такава измама трябва да се квалифицира като „тежка“ по смисъла на член 325 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ (вж. в този смисъл решения Lin, т. 22 и 79, и Lin II, т. 73 и 74).

36 От друга страна, следва да се подчертае, че член 325, параграф 1 ДФЕС може да обхваща не само деяния, които действително засягат финансовите интереси на Съюза, но и опитите за извършване на такива деяния (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2021 г., Euro Box Promotion и др., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 и C-840/19, EU:C:2021:1034, т. 187).

37 По същия начин от член 1, параграф 3 и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ следва, че опитът за извършване на измама, засягаща финансовите интереси на Съюза, трябва да се приравни на такава измама по смисъла на този член 2, параграф 1 (вж. в този смисъл решение Lin II, т. 95).

38 Освен това Съдът вече е постановил, че образуването на престъпно сдружение с цел извършването на престъпления в областта на ДДС съставлява случай на измама, засягаща финансовите интереси на Съюза (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2015 г., Taricco и др., C-105/14, EU:C:2015:555, т. 42).

39 При това положение, ако деянията, в които подсъдимите по главното производство са обвинени, бъдат установени, както престъплението измама с ДДС, така и престъплението участие в организирана престъпна група, създадена с цел извършването на тази измама, за които е производството пред запитващата юрисдикция срещу подсъдимите по главното производство, трябва да се разглеждат като съставляващи тежки измами, засягащи финансовите интереси на Съюза, по смисъла на член 325 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ.

40 От това следва, че с първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 325 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, по силата на която наказателното преследване за тежки измами, засягащи финансовите интереси на Съюза, задължително се погасява по давност, ако няма окончателно осъждане в срок от петнадесет години, считано от извършването на тези престъпления, независимо от настъпването на каквото и да било основание за прекъсване или спиране на давността, както и на каквото и да било случайно събитие, и без да се отчита сложността на делото, тъй като такъв срок според запитващата юрисдикция може да доведе до системен риск от безнаказаност на такива измами.

41 На първо място, следва да се подчертае, че член 325, параграф 1 ДФЕС задължава държавите членки да се борят с измамата и с всяка друга незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на Съюза, чрез възпиращи и ефективни мерки. Макар да разполагат с възможността свободно да избират приложимите санкции, които могат да налагат под формата на административноправни санкции, наказателноправни санкции или съчетание между тях, държавите членки съгласно тази разпоредба все пак трябва да гарантират, че подобни случаи на тежка измама или друга тежка незаконна дейност, засягаща финансовите интереси на Съюза, ще бъдат наказуеми по-специално с ефективни и възпиращи наказателноправни санкции (решение Lin II, т. 109 и цитираната съдебна практика).

42 Член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ от своя страна налага на държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че деянията, съставляващи измама, с която се засягат финансовите интереси на Съюза, ще бъдат наказуеми с ефективни, съразмерни и възпиращи наказания, включително, поне в случаи на тежка измама, наказания с лишаване от свобода, които могат да доведат до екстрадиция (вж. в този смисъл решение Lin II, т. 71).

43 На второ място, режимът на погасяване по давност, приложим за престъпленията, с които се засягат финансовите интереси на Съюза, не е бил хармонизиран от законодателя на Съюза към датата на фактите по спора в главното производство — такава хармонизация е частично извършена по-късно, с приемането на Директивата за ЗФИ (решение Lin, т. 81 и цитираната съдебна практика), която не е приложима за спора по главното производство, както е видно от точка 34 от настоящото решение.

44 Затова към релевантния за главното производство момент приемането на правила, които да уреждат погасяването по давност на наказателната отговорност за престъпленията, с които се засягат финансовите интереси на Съюза, е било от компетентността на държавите членки. При упражняването на тази компетентност обаче тези държави са длъжни да спазват задълженията, които произтичат за тях от правото на Съюза, и по-конкретно от член 325 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ (вж. в този смисъл решение Lin, т. 82).

45 За тази цел държавите членки трябва в частност да гарантират, че предвидените в националното право правила относно давността позволяват ефективно наказване на престъпленията, съставляващи тежка измама, засягаща финансовите интереси на Съюза, а наличието на системен риск такива престъпления да останат ненаказани по наказателноправен ред, представлява случай на несъвместимост с изискванията на член 325, параграф 1 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ (вж. в този смисъл решение Lin, т. 92, и Lin II, т. 219 и цитираната съдебна практика).

46 На трето и последно място, от практиката на Съда следва, че абсолютна давност като разглеждането по главното производство допринася за укрепване на правната сигурност, като осуетява възможността настъпването на давността за преследване да се забавя за неопределено време чрез многократни действия с ефект на прекъсване или спиране на тази давност (вж. в този смисъл решение от 27 ноември 2025 г., Mikroregion Porta Bohemica, C-539/24, EU:C:2025:919, т. 20 и цитираната съдебна практика).

47 При все това такава абсолютна давност трябва да бъде с достатъчна продължителност, за да не направи практически невъзможна или прекомерно трудна защитата на финансовите интереси на Съюза (вж. по аналогия решения от 21 януари 2021 г., Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, т. 48 и 49, и от 30 януари 2025 г., Trenitalia, C-510/23, EU:C:2025:41, т. 38). За да се установи дали тази продължителност е достатъчна, следва да се съобразят всички елементи на съответния режим на давност, както и сложността на производството, необходимо за установяването на разглежданите престъпления (вж. в този смисъл решения от 21 януари 2021 г., Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, т. 50, и от 30 януари 2025 г., Trenitalia, C-510/23, EU:C:2025:41, т. 39).

48 Така Съдът вече е постановил, че държавите членки са длъжни да гарантират въвеждането на давност с достатъчна продължителност, за да се приключат наказателните производства, започнати срещу извършителите на деяния, представляващи тежка измама, с която се засягат финансовите интереси на Съюза, като надлежно вземат предвид времетраенето и сложността на тези производства (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2015 г., Taricco и др., C-105/14, EU:C:2015:555, т. 46 и 47).

49 В случая, както беше подчертано в точка 33 от настоящото решение, престъпленията измама с ДДС и участие в организирана престъпна група като тези, в които са обвинени подсъдимите по главното производство, задължително се погасяват по давност съобразно българското право, когато няма окончателно осъждане в срок от петнадесет години след извършването им.

50 В това отношение, от една страна, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 44 от своето заключение, такъв срок от петнадесет години оставя по принцип на българските органи за наказателно преследване разумен период от време за приключване на наказателните производства, започнати срещу извършителите на такива измами, и постигане на окончателен съдебен акт по отношение на тези измами преди изтичането на приложимата за тях давност, включително когато този съдебен акт изисква делото да бъде разгледано от три съдебни инстанции.

51 От друга страна, запитващата юрисдикция не дава на Съда достатъчно елементи, позволяващи да се констатира, че в България системно е било на практика прекомерно трудно да бъде постановено решение със сила на пресъдено нещо относно престъпления, представляващи тежка измама, с която се засягат финансовите интереси на Съюза, в срок от петнадесет години от извършването на тези престъпления. Важно е в частност да се отбележи в това отношение, че промените в съдебните състави по отделни дела не са достатъчни, за да се установи наличието на системен риск от безнаказаност на посочените престъпления.

52 С оглед на всички изложени съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 325 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията за ЗФИ трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, по силата на която наказателното преследване за тежки измами, засягащи финансовите интереси на Съюза, задължително се погасява по давност, ако няма окончателно осъждане в срок от петнадесет години, считано от извършването на тези престъпления, независимо от настъпването на каквото и да било основание за прекъсване или спиране на давността, както и на каквото и да било случайно събитие, доколкото такъв срок не води в съответната държава членка до системен риск от безнаказаност на такива измами.

По втория въпрос

53 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, по силата на която престъплението, изразяващо се в сговаряне за извършване на престъпление като посоченото в член 2, буква б) от това рамково решение, се наказва с лишаване от свобода, чиято максимална продължителност надвишава тази на наказанието лишаване от свобода, предвидено за престъплението, чието извършване се цели със сговарянето, и едновременно с това надвишава пет години.

54 Както следва от съображения 1 и 3 от това рамково решение, с него се предприема комбиниран подход към трансграничните проблеми като организираната престъпност, като, от една страна, то следва да обхване престъпленията, чието извършване е характерно за престъпните организации, а от друга страна, да предвиди налагането на наказания, съответстващи на тежестта на тези престъпления, на физическите и юридическите лица, които са извършили тези престъпления или са отговорни за тяхното извършване (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2024 г., Волиева, C-265/23, EU:C:2024:602, т. 38).

55 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване е видно, че срещу подсъдимите по главното производство се води наказателно производство, по-конкретно на основание член 321 от Наказателния кодекс за това, че са ръководили или са участвали в организирана престъпна група по смисъла на член 93, точка 20 от този кодекс, създадена с цел извършване на измами с ДДС.

56 Според запитващата юрисдикция ръководенето на такава организирана престъпна група и участието в тази група са в обхвата на престъплението, предвидено в член 2, буква б) от Рамково решение 2008/841, а именно поведението, свързано с престъпна организация, изразяващо се, за дадено лице, в сговарянето с едно или повече други лица за извършване на дейност, която, ако бъде осъществена, би била равнозначна на извършване на престъпления, посочени в член 1 от това рамково решение, дори ако първото от тези лица не участва пряко в осъществяването на дейността.

57 Комисията обаче счита, че престъпленията, споменати в точка 55 от настоящото решение, са по-скоро от обхвата на член 2, буква а) от посоченото рамково решение, т.е. поведението, свързано с престъпна организация, изразяващо се в това, всяко лице, което преднамерено и като съзнава целта и общата дейност на престъпната организация или намерението да се извършат въпросните престъпления, участва активно в престъпната дейност на организацията, включително чрез предоставянето на информация или материални средства, набирането на нови членове и всякакви форми на финансиране на дейността ѝ, като знае, че това участие ще допринесе за осъществяването на престъпните дейности на организацията.

58 В това отношение, от една страна, от член 2 от Рамково решение 2008/841 е видно, че държавите членки разполагат с възможността да обявят за престъпление или двете деяния, посочени в тази разпоредба, или само едно от тях. Преюдициалното запитване обаче не позволява да се определи какъв избор е направил българският законодател в това отношение. От друга страна, следва да се припомни, че въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза, са поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите собствени правомощия и

проверката на чиято точност не е задача на Съда (решение от 22 ноември 2022 г., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Извеждане — медицински канабис), C-69/21, EU:C:2022:913, т. 44).

59 От тази съдебна практика произтича, че Съдът не може да поставя под въпрос преценката на запитващата юрисдикция, според която престъпленията ръководене на и участие в организирана престъпна група, в които са обвинени подсъдимите по главното производство, са в приложното поле на член 2, буква б) от това рамково решение. Несъмнено, ако се окаже съвсем очевидно, че исканото тълкуване на тази разпоредба няма никаква връзка с действителността или предмета на спора по главното производство, вторият преюдициален въпрос следва да бъде обявен за недопустим (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2026 г., NTH Haustechnik, C-484/24, EU:C:2026:496, т. 44 и цитираната съдебна практика). Случаят тук обаче не е такъв.

60 Във всички случаи, въпреки че режимът на наказания, предвиден в член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841 за престъплението, посочено в член 2, буква б) от това рамково решение, се различава от установения с член 3, параграф 1, буква а) от същото рамково решение за престъплението, посочено в член 2, буква а) от него, това не променя факта, че отговорът на втория поставен от запитващата юрисдикция въпрос би останал идентичен поради изложените по-нататък причини, ако последната в крайна сметка приеме, че престъпленията, споменати в точка 55 от настоящото решение, са в обхвата на този член 2, буква а) от това рамково решение, а не на член 2, буква б) от него.

61 В светлината на това уточнение следва да се отбележи, че в съответствие с член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841 сговарянето, посочено в член 2, буква б) от него, трябва да се наказва или с наказание лишаване от свобода със същата максимална продължителност като престъплението, извършването на което се цели със сговарянето, или с максимално наказание лишаване от свобода най-малко между две и пет години.

62 Според постоянната съдебна практика както от изискванията за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа на равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, която не съдържа никакво изрично препращане към правото на държавите членки с цел да се определят нейните смисъл и обхват, по принцип трябва да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, което трябва да се даде, като се имат предвид не само текстът на тази разпоредба, но и нейният контекст и целите, преследвани с правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решения от 18 януари 1984 г., Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, т. 11, и от 18 декември 2025 г., Slagelse Almennyttige Boligselskab, Afdeling Schackenborgvænge, C-417/23, EU:C:2025:1017, т. 76).

63 Що се отнася, на първо място, до текста на член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841, важно е да се отбележи, че във формулировката на тази разпоредба на различните езици има разлики. Така в текста на италиански език („o compresa tra due e cinque anni“) тя предвижда, че престъплението, посочено в член 2, буква б) от това рамково решение, се наказва с наказание лишаване от свобода със същата максимална продължителност като престъплението, извършването на което се цели със сговарянето, или от две до пет години. За сметка на това, в текстове на други езици като испански („con una pena máxima de reclusión de al menos entre dos y cinco años“), датски („med en maksimumsfrihedsstraf på mindst mellem to og fem år“), немски („mit einer Freiheitsstrafe im Höchstmaß von mindestens zwei bis fünf Jahren“), гръцки („με ποινή στερητική της ελευθερίας το μέγιστο ύψος της οποίας είναι τουλάχιστο μεταξύ δύο και πέντε ετών“), английски („by a maximum term of

imprisonment of at least between two and five years“), нидерландски („met een maximale vrijheidsstraf van ten minste tussen de twee en de vijf jaar“), португалски („com uma pena de prisão com a duração máxima de, pelo menos, dois a cinco anos“) и румънски („de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin doi până la cinci ani“), посочената разпоредба предвижда, че това престъпление трябва да се наказва с наказание лишаване от свобода със същата максимална продължителност като престъплението, извършването на което се цели с посоченото сговаряне, или с лишаване от свобода, чиято максимална продължителност е най-малко между две и пет години.

64 Същото важи и за формулировката на член 3, параграф 1, буква а) от Рамково решение 2008/841. Така в текста на италиански език („di durata massima compresa tra due e cinque anni“) тази разпоредба предвижда наказание лишаване от свобода, чиято максимална продължителност е между две и пет години, докато в текстовете по-конкретно на испански („una pena máxima de reclusión de al menos entre dos y cinco años“), датски („med en maksimumsfrihedsstraf på mindst mellem to og fem år“), немски („mit einer Freiheitsstrafe im Höchstmaß von mindestens zwei bis fünf Jahren“), гръцки („η αξιόποινη πράξη την οποία αναφέρει το στοιχείο α) του άρθρου 2 να τιμωρείται με μέγιστη ποινή στερητική της ελευθερίας τουλάχιστον μεταξύ δύο και πέντε ετών“), английски („a maximum term of imprisonment of at least between two and five years“), френски („une peine d’emprisonnement maximale comprise entre deux ans et cinq ans au moins“), нидерландски („een maximale vrijheidsstraf die ten minste tussen de twee en de vijf jaar bedraagt“), португалски („uma pena de prisão com a duração máxima de, pelo menos, dois a cinco anos“) и румънски („de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin doi până la cinci ani“) посочената разпоредба предвижда наказание лишаване от свобода, чиято максимална продължителност е най-малко между две и пет години.

65 Не може обаче формулировката, която се използва в текста на правна разпоредба на Съюза на един от езиците, да служи като единствена основа за тълкуването на тази разпоредба или да ѝ се отдава предимство пред текстовете на останалите езици. Всъщност разпоредбите на правото на Съюза трябва да се тълкуват и прилагат по еднакъв начин с оглед на текстовете, изготвени на всички езици на Съюза. Затова в случай на несъответствия между текстовете на разпоредба от правото на Съюза на различните езици въпросната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целта на правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решения от 27 октомври 1977 г., Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, т. 14, и от 21 май 2026 г., Höldermann, C-447/24, EU:C:2026:417, т. 71).

66 На второ място, следва да се отбележи, че Рамково решение 2008/841 е прието на основание член 31, параграф 1 ДЕС, чиито разпоредби фигурират понастоящем в член 83, параграф 1, първа алинея ДФЕС. Този член 31, параграф 1 обаче предоставя на законодателя на Съюза правомощия за минимална хармонизация на наказанията за престъпления. Следователно член 3 от това рамково решение може да съдържа само минимални разпоредби относно санкциите, приложими за наказуемите деяния в областта на организираната престъпност (вж. в този смисъл решение от 28 ноември 2024 г., ПТ (Споразумение между прокурора и извършителя на престъпление), C-432/22, EU:C:2024:987, т. 38).

67 Както отбелязва генералният адвокат в точки 61—64 от заключението си, това тълкуване се потвърждава от заключенията на Съвета от 24 и 25 април 2002 г. относно подхода, който трябва да се следва за сближаване на наказателноправните санкции. Всъщност от тях следва, че препратката от законодателя на Съюза към „лишаване от свобода, чиято

максимална продължителност е най-малко между две и пет години“ не е пречка държавите членки да предвидят по-висок размер на максималните наказания в националното си законодателство.

68 Следователно от правното основание, общата структура и целта на Рамково решение 2008/841 произтича, че член 3, параграф 1, буква б) от него не е пречка дадена държава членка да наказва престъплението, посочено в член 2, буква б) от това рамково решение, с наказание лишаване от свобода, чиято максимална продължителност надвишава пет години. Същото тълкуване се налага по отношение на член 3, параграф 1, буква а) от посоченото рамково решение, що се отнася до наказанието, приложимо за престъплението, посочено в член 2, буква а) от него.

69 На трето място, този член 3, параграф 1, буква б) не е пречка и за това държава членка да определи за престъплението, посочено в член 2, буква б) от Рамково решение 2008/841, наказание лишаване от свобода, чиято максимална продължителност надвишава предвидената за престъплението, извършването на което се цели с това сговаряне.

70 Всъщност, от една страна, от този член 2, буква б) е видно, че с посоченото сговаряне трябва да се цели извършването на престъпления, посочени в член 1, точка 1 от това рамково решение, а именно престъпления, които се наказват с лишаване от свобода с максимална продължителност най-малко четири години или по-тежко наказание. От това следва, че самият законодател на Съюза е предвидил хипотеза, при която държава членка наказва престъплението, извършването на което се цели с това сговаряне, с наказание лишаване от свобода, чиято максимална продължителност е четири години, позволявайки в същото време по силата на посочения член 3, параграф 1, буква б) тази държава членка да наказва участието в посоченото сговаряне с лишаване от свобода, чиято максимална продължителност надвишава четири години.

71 От друга страна, такова сговаряне представлява поведение, свързано с престъпна организация по смисъла на член 1, точка 1 от това рамково решение, а именно структурирано сдружение, което е установено във времето, на повече от две лица, действащи съгласувано с цел извършването на несъмнено тежки престъпления, за да придобие пряко или косвено финансова или друга материална облага.

72 Същевременно, както се припомня в съображения 1 и 2 от Рамково решение 2008/841, последното е прието с оглед да се подобри общата способност за борба с организирана престъпност в Съюза и да се противодейства на особената опасност, която представляват престъпните организации, както и на разпространението на тези организации.

73 Следователно с оглед на значението, което законодателят на Съюза отдава на борбата с организираната престъпност, на трудностите при разкриването на такива престъпни организации и на тежките последици, до които води тяхната дейност, не може да се приеме, че член 3, параграф 1 от Рамково решение 2008/841 не допуска национална правна уредба, която определя за видовете поведение, посочени в член 2 от това рамково решение, наказание лишаване от свобода, чиято максимална продължителност надвишава предвидената за престъпленията, извършването на които се цели с тези видове поведение.

74 На четвърто и последно място, важно е да се припомни, че принципът на пропорционалност на наказанията, закрепен в член 49, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, е задължителен, що се отнася не само до определянето на

елементите от състава на престъплението, но и до определянето на правилата относно тежестта на наказанията и преценката на обстоятелствата, които могат да бъдат отчитани при определянето на същите (вж. в този смисъл решение от 22 януари 2026 г., AK Dlhopolec и др., C-590/24, EU:C:2026:41, т. 106 и цитираната съдебна практика).

75 Този принцип изисква, наред с останалото, тежестта на наказанието да съответства на тежестта на съответното престъпление, като по-специално се гарантира реално възпиращ ефект, без обаче да се надхвърлят границите на необходимото за постигането на легитимно преследваните с това криминализиране цели (вж. в този смисъл решение от 22 януари 2026 г., AK Dlhopolec и др., C-590/24, EU:C:2026:41, т. 105 и 107 и цитираната съдебна практика).

76 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване е видно, от една страна, че подсъдимите по главното производство, наказателното преследване срещу които е за това, че са ръководили организирана престъпна група, създадена с цел извършването на измама с ДДС, могат да бъдат наказани с лишаване от свобода от пет до петнадесет години, и от друга страна, че лицата, наказателното преследване срещу които е за това, че са участвали в тази организирана престъпна група, могат да бъдат наказани с лишаване от свобода от три до десет години.

77 Такъв горен и долен праг на наказанията не изглежда сам по себе си да надхвърля границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимната цел за борба с организираната престъпност, която разглежданото по главното производство българско законодателство преследва.

78 С оглед на всички гореизложени съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, по силата на която престъплението, изразяващо се в сговаряне за извършването на престъпление като посоченото в член 2, буква б) от това рамково решение, се наказва с лишаване от свобода, чиято максимална продължителност надвишава тази на наказанието лишаване от свобода, приложимо за престъплението, извършването на което се цели със сговарянето, и едновременно с това надвишава пет години.

По съдебните разноски

79 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

Поради изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Член 325 ДФЕС и член 2, параграф 1 от Конвенцията, съставена на основание член К.3 от Договора за Европейския съюз, за защита на финансовите интереси на Европейските общности, подписана в Брюксел на 26 юли 1995 г. и приложена към акта на Съвета от 26 юли 1995 г.,**

трябва да се тълкуват в смисъл, че

допускат национална правна уредба, по силата на която наказателното преследване за тежки измами, засягащи финансовите интереси на Европейския съюз, задължително се погасява по давност, ако няма окончателно осъждане в срок от петнадесет години, считано от извършването на тези престъпления, независимо от настъпването на каквото и да било основание за прекъсване или спиране на давността, както и на каквото и да било случайно събитие, доколкото такъв срок не води в съответната държава членка до системен риск от безнаказаност на такива измами.

2) **Член 3, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета от 24 октомври 2008 година относно борбата с организираната престъпност**

трябва да се тълкува в смисъл, че

допуска национална правна уредба, съгласно която престъплението, изразяващо се в сговаряне за извършването на престъпление като посоченото в член 2, буква б) от това рамково решение, се наказва с лишаване от свобода, чиято максимална продължителност надвишава тази на наказанието лишаване от свобода, приложимо за престъплението, извършването на което се цели със сговарянето, и едновременно с това надвишава пет години.

Lycourgos Fenger Rodin

Piçarra Spineanu-Matei

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 октомври 2026 година

Секретар
V. Di Bucci

Председател на състава
C. Lycourgos